

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

IV. Vnde nam specifica vel numerica peccatorum distinctio petenda sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

madica, paulatim decidet: quo sensu rectè dixit Sanctus Augustinus serm. 244. de temp. Noli desplicere peccata tua quia parua sunt; nam & pluuiarum gutta parua sunt, sed flumina implent, & arbores cum suis radicibus tollunt, Tu qui dicis, quia parua peccatum est, velim scire quoties tale peccatum admittis, si tot paruulas plagas in corpore, & maculas aut scissuras in vestibus tuis fieri velis, cum ergo nec in corpore plagas, nec in veste scissuras vel maculas fieri acquiescis, quã conscientia hoc facere in anima tua non metuis;

SECTIO. IV.

Vndenam specifica, vel numerica peccatorum distinctio petenda sit.

QVONIAM in Concilio Tridentino Sess. 14. cap. 5. & can. 7. definitum est, omnia & singula peccata mortalia post Baptismum commissa (quorum memoria post diligentem sui discussionem haberi potest) esse in confessione declaranda; simul etiã circumstantias, quæ peccatum speciẽ mutant; vt pœnitẽs hoc præstare, vel illũ ad id præstandum confessarius iuuare possit; necessarium est inquirere, vndenam specifica, vel numerica peccatorum distinctio oriatur.

Atq; in primis quod spectat ad specificã peccatorum distinctionem, dicendũ est, illam præsertim ex obiecto formali cuiusq; peccati desumendam esse, docet S. Tho. q. 72. a. 1. ita vt peccata illa specie inter se distincta censeantur, quorum obiecta formalia oppositionem habent cum perfectionibus moralibus specie diversis, quibus ipsa peccata priuant: cùm enim peccatum formaliter consistat in priuatione reãitudinis, seu perfectionis alicuius moralis, vt sect. 1. dictum est sequitur cuiusque peccati formalem, & specificam ab altero distinctionem desumendam esse ex ratione specificã reãitudinis illius & perfectionis qua priuat: priuationum enim specifica

P 2 disti-

distinctio (ut docent Philosophi) non aliunde petitur, quam ex distinctione specifica formarum, quibus privantur.

Hinc colliges 1. peccata illa esse inter se specie diversa, non modò quæ virtutibus specie diversis adversantur, sed etiam quæ eidem virtuti sub diversa tamen formali ratione repugnant. e.g. perjurium, & voti prævaricatio specie inter se differunt, quia eidem virtuti religionis, sub diversa tamen formali ratione opponuntur, ut plenius intelligetur ex iis, quæ in explicatione primi & secundi præcepti Decalogi dicenda sunt.

Colliges 2. circumstantias illas speciem peccati mutare, aut peccata specie distincta multiplicare, quæ novam & specie distinctam deformitatem in actum peccati inducunt: e.g. ille qui vovit se singulis diebus veneris jejunaturum, si jejunium illud tempore quadragesimæ infringat, duplex specie peccatum, licet numero unicum, committit: quia in illius actu duplex deformitas specie distincta reperitur, una quidem contra obedientiam Ecclesiasticam legibus debitam altera verò contra virtutem religionis, cujus est vota edere, ac edita fideliter adimplere; idcirco circumstantia illa voti in confessione declaranda est.

Quod spectat ad distinctionem numericam ipsorum peccatorum, dicendum est tot esse numero distincta peccata, quot sunt actus voluntatis moraliter interrupti & repetiti. Ita S. Thom. in 2. dist. 42. q. 1. a. 1. & post illum Suarez part. 3 tract. 4. disp. 22. sect. 5. Nav. cap. 6. num. 16. Azor. Tract. 1. lib. 1. c. 1. & alii. Cum enim voluntas sit principium actuum voluntariorum bonorum & malorum, nec ullum sit peccatum, nisi in quantum ab ipsa voluntate deliberatè procedit; hinc sequitur, peccatorum numerum in tantum multiplicari, in quantum ipsius voluntatis actus moraliter interrupti repetuntur.

Quæres, quando-nam voluntatis actus censeantur moraliter interrupti, ita ut per illorum repetitionem peccata numero multiplicentur. Respond. actus voluntatis moraliter interrupti, quoties nec formaliter, nec virtualiter perseverant: unde qui proficiscitur ad furandum, &

occidendum inimicum, quamvis in via furandi, vel occidendi propositum saepius repetat, non censetur nisi unum numero peccatum committere: secus vero, si hæc prior voluntas furandi somno interrumpatur, & postea renovetur & repetatur; tunc enim aliud peccatum numero distinctum committitur, ut docent supra citati auctores. Quod si numerus actuum illorum voluntatis interruptorum, & repetitorum tantus sit, ut illum inire moraliter impossibile sit; tunc satis erit in confessione temporis moram declarare, eo modo, quo dictum est, tract. I. hujus part. c. 5, sect. 14.

SECTIO V.

De peccatis commissionis & omissionis eorumque variis gradibus.

DOCET S. Thomas quæst. 72. a. 6. & ante illum docuerat S. Aug. lib. de perfectione justitiæ cap. 11. peccatum omne duobus admitti; si nimirum aut illa fiant quæ prohibentur, & hoc est peccatum commissionis; aut non fiant quæ jubentur, & istud est omissionis. Hæc est autem præcipua inter utrumque differentia: quod peccatum commissionis opponatur præcepto negatiuo, cuius est ea conditio iuxta doctrinam S. Thomæ 12. q. 33. a. 2. vt omni tempore obliget; peccatum verò omissionis opponatur præcepto affirmatiuo, quod non omni, sed certo tantum & determinato tempore obligat, vt plenius & distinctius infra in explicatione Decalogi declarabitur.

Iam circa peccatum omissionis obseruandum est, illud incurri, non solum quando quis aduertenter vult omittere id ad quod faciendum obligatur, iuxta illud S. Iacob. 4. *Scienti bonum facere, & non facienti, peccatum est illi*; sed etiam quando vult aliquid facere, ex quo secururam esse omissionem aduertit, aut aduertere potest aut debet: quæ quidem actio quatenus est causa peccati omissionis, est peccatum